

Uitleg van de termen betreffende de tonaliteit van dwarsfluiten.

Teneinde misverstanden te vermijden, zie hier een kleine uiteenzetting omtrent de gebruikte termen. De tonaliteiten worden immers verschillend aangeduid al naar gelang men het van “folk-traditioneel” of “klassiek” oogpunt bekijkt.

Nemen we bijvoorbeeld het geval van de fluit in “re”, wat de benaming is volgens “folk-traditioneel”. Een musicus afkomstig uit de middens van de klassieke muziek zal dit echter een fluit in “do” noemen. De folk-musicus is van mening dat het de laagste noot is die zijn naam geeft aan de tonaliteit (in dit geval: re), terwijl de klassieke musicus alleen rekening houdt met de manier van transpositie.

Een ander voorbeeld is de dwarsfluit in “sib” (aanduiding folk-traditioneel). Deze dwarsfluit wordt zeer gewaardeerd door Amerikaanse en Canadese muziekverenigingen. De laagste noot van deze fluit is “sib”, maar de transpositie is twee tonen lager, namelijk “lab”. De klassieke musicus zal dit dus een fluit in “lab” noemen. Bovendien speelt de fluit gemakkelijk in het gamma van “sib” en van mib, wegens het feit dat zijn fa een fa-kruis is, zoals ten andere meestal het geval is bij traditionele dwarsfluiten.

Wij zullen in principe de “folk-traditionele” aanduiding hanteren.